

Anne-Dauphine Julliand: Két kis lányom a homokban

Igaz történetet tart a kezében az Olvasó. A család két kisgyereket nevel, Gaspard 4, Thais 2 éves korban van. Anna-Dauphine, az édesanya nyáron azt vette észre, hogy lánya lábfeje kifelé fordul járás közben. Aggodalomra nincs ok, de ösztől több vizsgálatot is elvégeznek, de nem találják a magyarázatot. Aztán márciusra megvan a diagnózis, Thais halálos betegségben szenved. Mindkét szülője hordozza a hibás gént. Két gyermekükből a fiúcskát nem érinti, Thais menthetetlen, és az anya ekkor 5 hónapos terhes! Aztán megszületik Azylis, és kiderül, hogy őt ugyanúgy érinti a betegség, mint nővérét. És megkezdődik a család vesszőfutása.

Thais betegségével már nem tudnak mit kezdeni, de az lebeg a szemük előtt, hogy „ha napokat már nem tudunk adni az élethez, akkor vigyünk több életet a hátralévő napokba”.

Azylis esetében még van remény: az őssejtátültetés talán megmentheti. Találnak is neki köldökzsínórvért az Amerikai Egyesült Államokban.

A család Párizsban él, a beavatkozás helyszíne pedig Marseilles. Lányaikat 2 emelet választja el egymástól. Azylis átesik a transzplantáción, Thais eközben az életéért küzd.

Hatalmas családi összefogással sikerül csak megvalósítani, hogy mindenhol ott tudjanak lenni. Hiszen a két beteg gyermek mellett ott van még Gaspard is. Aki a maga sajátos, gyermeki felfogásával próbálja feldolgozni az őket ért csapásokat.

A halállal először tengeri malaca kapcsán találkozik. Édesanyja megpróbálja neki kíméletesen elmondani a hírt. Gaspard nem érti.

„- Anya, miért nem mondtad meg azonnal, hogy Ticola meghalt?

-De hát most tudtam meg én is, Gaspard. És azonnal elmondtam neked.

- **Nem úgy értem, hanem miért mondtad azt, hogy elment? Hiszen tudtad, hogy nem ment el, mert soha nem fog visszajönni. Ez butaság.** De te mégis ezt mondtad.

-Igen, tényleg. **Tudod, féltem megmondani neked, hogy meghalt. Ezt a szót nem könnyű kimondani, legalábbis a felnőtteknek nehezen megy.**

- **Hát én jobban szeretem, ha kimondod: „meghalt”. Én nem félek a haláltól. Egyszer mindenki meghal. Nem baj, hogy az emberek meghalnak, csak szomorú.”**

Azylis állapota is többször adott okot aggodalomra, de Thais folyamatosan leépül. Nem tud már járni, ülni, megvakult és megsüketült.

„Hatalmas kiváltság mind az öt érzékszervet birtokolni. Mondhatni, luxus, aminek alig vagyunk tudatában. El kell vesztenünk ezeket a képességeinket, hogy a maguk valódi értéke szerint tudjuk megbecsülni őket.”

Thais haldoklik. Édesanyja éjszakákat nem alszik, szeretne mellette lenni az utolsó pillanatban is. Az orvos azonban azt kéri: „Engedje meg, hogy a kislánya szabadon dönthessen!” És mesél azokról a betegeiről, akik mellett szintén ott virrasztottak a hozzátartozók, ám a gyerekek azokat a pillanatokot választották az utolsó lélegzetvételre, amikor a szülők egy percre kiszaladtak valami miatt.

Az anya érti, amit a doktornő mond neki, de nem tud azonosulni vele. Amikor lánya már-már átlép abba a másik világba, nem engedi. „Könyörgök, kicsi lányom, harcolj, küzdj! Semmi sem vagyok nélküled. Te vagy a Napom, az égboltom, szívem gyengédsége, ereje és fájdalma. Te vagy életem kösziklája, te vagy örvénylő mélysége. Szerelmem. Maradj még. Csak ma. És holnap. És holnapután.”

De lassan el kell engedni. „Valaki azt mondta, hogy az élet elválások sorozata. A születéstől kezdve egészen a halálig. Vannak fizikai és lelki értelemben vett elválások. Vannak hosszabb-rövidebb ideig tartó és vannak végleges elválások. Vannak szeretetteljes és kegyetlen elválások. Eltávolodások, felszabadulások. Kiszakítások, elszakadások.

Vannak.

Jó szívvel ajánlom, érdemes elolvasni a de Rosanbó család történetét.

Szigligeti Zsuzsanna